

На расходка край София.

Пролѣтъ. Зимата токо-що бѣ си отишла. Снѣговетѣ се дигнахъ. Витоша се освобождаваше отъ бѣлата си покривка. Тя само по върховетѣ още имаше снѣгъ. Всичко бѣше весело. Слънцето грѣеше силно и съгрѣваше земята. Природата се съживѣваше и събуждаше. Птички подхвърквахъ и весело чуруликахъ. Тѣ се радвахъ, че измина тежката зима, и кацвахъ отъ клонче на клонче. Дървесата бѣхъ напъпили, но още не бѣхъ цѣфнаели. Само дрѣна, който най-рано отъ всички цѣфти, но и най-късно отъ всички зрѣе, се гордѣеше съ дребнитѣ си жълтаникави цвѣтове. Той като че канѣше хората да излизатъ на расходка, да дишатъ пролѣтния прѣсенъ и чистъ въздухъ и да си поприпкатъ и поскачатъ на отворено. Стига вече стаята, стига вече огнището! . . .

Бѣше недѣленъ день. Отидохъ на гости у бай Маринови. По пѣтя вървѣхъ и все нѣщо ме тегли къмъ полето.

— Врѣме за расходка, врѣме за расходка, шептѣше ми единъ таенъ гласъ и все ме тласкаше къмъ Курубагларъ.

— Чакай. помислихъ, да поканихъ баремъ и Маринови. Влѣзохъ въ къщата имъ. тѣ играехъ на карти.

Охо, врѣме за карти ли е сега? питамъ ги очудено. — Погледнете навънъ! Какво приятно врѣме! Я, хайде да излѣзнемъ да се расходимъ!

Тѣ всички оставихъ картитѣ и ме посрѣщнахъ. Слѣдъ обикновеннитѣ распитвания за здраво, за живо, рѣшихме да отидемъ на расходка. Каква радостъ за дѣцата! . . .

— На расходка! викна малкий Коце и почна да припка, да се радва и да се смѣе.

— На расходка! отговори сестрицата му и също почна да припка и да се радва.

— Азъ ще си наберѣхъ кокичета, радостно каза Коце.

— Азъ пъкъ ще си наберѣхъ и кокичета, и минзухаръ, и игличета, отвърна Марийка.

Радостта имъ нѣмаше край. Тѣ заскачахъ, заприпкахъ и нигдѣ ги не побираше.

Слѣдъ половина часъ тръгнахме. Освѣнъ бай Марина и госпожата му, съ насъ бѣхъ дъщеря му Веселинка, годени-